

סי חמורא

Parashat Ki Tavo Joy, Happiness and Judaism Rabbi Shai Finkelstein

דברים פרק כו פסוקים יב-יג

כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתתה ללוי לגר ליתום ולא למנה ואכלו בשעריך ושבועו: ואמרת לפני יהוה אלהיך בערתי הקדש מן הבית וגם נתתיו ללוי ולגר ליתום ולא למנה ככל מצותך אשר צויתני לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי:

הרמב"ם במשנה תורה, הלכות מעשר שני ונטע רבעי יא/ג

אימתי מתודין. במנחה ביום טוב האחרון של פסח של רביעיית ושל שביעית. שנאמר (דברים כו יב) "כי תכלה לעשר". ברקל שכל המעשרות כלים בו....

דברים פרק כו פסוק יד

לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו בטמא ולא נתתי ממנו למת שמעתי בקול יהוה אלהי עשיתי ככל אשר צויתני:

ספרי דברים ש"ג

לא אכלתי באוני ממנו. הא אם אכלו אינו יכול להתוודות: ולא בערתי ממנו בטמא. בין שהיא טמא ואני טהור או הוא טהור ואני טמא: ולא נתתי ממנו למת. לא לקחתי ממנו ארון ותכריכים למת דברי ר' אליעזר אמר לו ר' עקיבא אם למת אם לחי אמור מה ת"ל למת שלא החלפתי אפילו בדבר טהור: שמעתי בקול ה' אלהי, והבאתיו לבית הבחירה. עשיתי ככל אשר צויתני, שמחתי ושימחתי בו.

תלמוד בבלי מועד קטן כג ע"ב

מי שמתו מוטל לפניו - אוכל בבית אחר. אין לו בית אחר - אוכל בבית חברו, אין לו בית חברו - עושה לו מחיצה עשרה טפחים. אין לו דבר לעשות מחיצה - מחזיר פניו ואוכל. ואינו מיסב ואוכל, ואינו אוכל בשר ואינו שותה יין, ואין מברר ואין מזמון, ואין מברכין עליו ואין מזמנין עליו, ופטור מקריאת שמע ומן התפלה ומן התפילין, ומכל מצות האמורות בתורה.

ברטנורא ברכות פרק ג משנה א

פטור מקריאת שמע. משום דטריד טרדא דמצוה:

תוספות ברכות יז ע"ב

פטור מק"ש - בירושלמי מפרש טעמא א"ר בון כתיב למען תזכור כו' עד כל ימי חיך ימים שאתה עוסק בחיים ולא ימים שאתה עוסק במתים:

דברים פרק יב פס יז-יח

לא תוכל לאכל בשעריה מעשר דגנה ותירשה ויצהרה ובכרת בקרה וצאנה וכל נדריה אשר תדר ונדבתיה ותרומת ידה: כי אם לפני יהוה אלהיה תאכלנו במקום אשר יבחר יהוה אלהיה בו אתה ובנה ובתה ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריה ושמחת לפני יהוה אלהיה בכל משלח ידה:

הנצי"ב בהעמק דבר

בכל משלח ידך. מה שיהא לברך שמח מעסקיך ובטבע האדם שלא לנוח ולשקוט כי אם להוציא שמחת לב לפעולה במשתה וכדומה ע"כ תהא שמחה זו בירושלים לפני ה'. ותהי משומר משמך דבר שמגיע מעניני שמחה.

תהילים פרק קו פסוק כח

ויצמדו לבעל פעור ויאכלו זבחי מתים:

רד"ק

ויאכלו זבחי מתים. אלהיהם הם המתים.

דברים פרק ד פסוק ד

ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים בלכם היום:

רמב"ם הלכות שביתת יום טוב פרק ו

ובשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האמללים. אבל מי שנועל דלתות חצרו ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו ואינו מאכיל ומשקה לעניים ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת גרסו. ועל אלו נאמר (הושע ט ד) "זבחיכם פלחם אונים להם כל אכליו יטמאו כי לחמם לנפשים". ושמחה כזו קלון היא להם שנאמר (מלאכי ב ג) "וזריתי פֶּרֶשׁ על פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם:

הושע פרק ט פסוק ד

לֹא־יִסְכּוּ לַיהוָה יִי וְלֹא יַעֲרְבוּ־לוֹ זְבַחֵיהֶם כָּלֶחֶם אוֹנִים לָהֶם כֹּל־אֹכְלֵי יִטְמְאוּ כִּי־לֶחֶמָם לְנַפְשָׁם לֹא יָבֹא בֵּית יְהוָה:

רש"י הושע פרק ט פסוק ד

לא יערבו לו. לא תהא מנחתם עריבה עליו:

מלבי"ם הושע פרק ט פסוק ד

לחם אונים להם, הם דומים כלחם שאוכלים האוננים על מתיהם שאוכלים סעודת הבראה משל אחרים, וכן השלמים שיאכלו לא יהיו שלמי שמחה רק סעודת הבראה, ותחת אשר לחם אוננים יטמא ע"י האונן שהוא טמא לנפש ומטמא את הלחם, לחם של הזבחים שלהם כל אוכליו יטמאו הלחם יטמא את האוכלים אותו, כי לחמם לנפשם כי הוא הלחם שאוכלים על נפשם המתה, שנפשם מתה בגופם והם אוכלים הזבח לחם הבראה על מיתת עצמם, וע"כ לא יבא בית ה' כי לחם טמא הוא.